

vijfde lid, Woo geeft aan dat het bestuursorgaan een preciseringsverzoek doet binnen twee weken na ontvangst van het verzoek. Het besluit om een verzoek niet te behandelen wordt aan de verzoeker bekend gemaakt binnen twee weken nadat het verzoek is gepreciseerd of nadat de daarvoor gestelde termijn ongebruikt is verstreken (artikel 4.1, zesde lid, Woo). Op grond van aanwijzing 3.2 van de Aanwijzingen voor de regelgeving worden termen als “moet” of “dienen” niet gebruikt in de tekst van een regeling, tenzij dit onvermijdelijk is. Dus aan het ontbreken van deze termen kan geen conclusie worden verbonden, dat er geen sprake zou zijn van een fatale termijn. De wetsgeschiedenis vermeldt dat het vijfde lid inhoudelijk bijna identiek is aan artikel 3, vierde lid, Wob. Ten opzichte van dat artikel is toegevoegd dat het bestuursorgaan van de bevoegdheid om een specificatie van het verzoek te vragen, gebruik moet maken binnen twee weken na ontvangst van het verzoek. Er is gekozen voor een relatief korte termijn omdat het van groot belang werd geacht dat de verzoeker snel duidelijkheid krijgt over een verzoek en zo snel mogelijk een rechterlijk oordeel zou moeten kunnen krijgen over het buiten behandeling laten van een verzoek (Bijlage bij *Kamerstukken I 2021/22*, 33328, AB p. 75). Bij brief van 23 november 2022 heeft appellant zijn verzoek ingediend. Bij het besluit van 6 december 2022 heeft het college het verzoek buiten behandeling gesteld. Daartegen heeft appellant bij brief van 19 december 2022 bezwaar gemaakt. Bij brief van 11 januari 2023 en telefonisch op die datum heeft het college verzocht om precisering van het verzoek. Derhalve pas na de indiening van het bezwaarschrift. De rechtbank geeft haar oordeel op 23 augustus 2024. Deze gang van zaken lijkt mij niet meer te vallen onder het snel verkrijgen van duidelijkheid door een rechterlijk oordeel. Onder artikel 3, vierde lid, Wob was het nog mogelijk om in bezwaar een verzoek te preciseren (ABRvS 10 mei 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1233, AB 2017/235, m.nt. P.J. Stolk), zoals de Afdeling ook aangeeft in deze uitspraak, maar daar ligt m.i. het verschil met artikel 4.1, vijfde lid, Woo. Op LinkedIn¹ bevestigt de penvoerder van de initiatiefnemers van de Woo dat de termijn van artikel 4, vijfde lid als fataal bedoeld is. Dat was volgens hem, gelet op de frequente termijnoverschrijdingen, bedoeld als prikkel een Woo-verzoek snel in behandeling te nemen. Les voor de wetgever m.i.: noem een termijn uitdrukkelijk fataal als die als fataal bedoeld is, zeker als dit

een verschil betekent met de vorige wetgeving en de daarop gebaseerde jurisprudentie.

P.J. Stolk

AB 2026/48

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

2 april 2025, nr. 202401576/1/R3

(Mrs. A. ten Veen, C.H. Bangma, J.F. de Groot)

m.nt. T. Groot

Art. 2.10 Wabo

BR 2025/50

Module Ruimtelijke Ordening 2025/8759

ECLI:NL:RVS:2025:1423

Omgevingsvergunning; evidentie criterium; exceptieve toetsing; bestemmingsplan; rechtszekerheidsbeginsel.

De Afdeling zal hierna alsnog aan het evidentie criterium toetsen.

Het college heeft uitgelegd dat de zinsnede 'Indien de ligging, de omvang of de bestemming van een gebouw of functie daartoe aanleiding geeft' en het begrip 'voldoende parkeergelegenheid' niet twee aparte vereisten zijn, maar in elkaars verlengde liggen en samen moeten worden gelezen bij de bepaling van de parkeereis. In de planregel zijn met voormelde zinsnede kaders gegeven die worden uitgewerkt in de Nota parkeernormen Den Haag. In die nota wordt voor het bepalen van de parkeereis gekeken naar de ligging, de omvang of de bestemming van een gebouw of functie. Deze kaders samen bepalen uiteindelijk hoe moet worden bepaald of wordt voorzien in voldoende parkeergelegenheid, aldus het college.

Onder 6.7 van de uitspraak van de voorzieningenrechter staat dat aan de hand van de Nota parkeernormen Den Haag wordt bepaald hoeveel parkeemplaatsen voorhanden moeten zijn. Daarvoor zijn de factoren ligging, omvang en bestemming of functie van het betrokken gebouw blijken die nota bepalend. Zo wordt in de in die nota opgenomen parkeernormering onder meer gedifferentieerd naar de bestemmingen (functies) als wonen – waarbij weer verder wordt gedifferentieerd naar het type woning: appartementen, eengezinswoningen, zorgwoningen en studentenwoningen – kantoren, horeca, cultuur en sportvoorzieningen. Daarnaast wordt in die parkeernormering gedifferentieerd naar de ligging van de betrokken activiteit, te weten in centrummilieus, vooroorlogse stadswijken en naoorlogse buitenwijken. Ook wordt gedifferentieerd naar de omvang van de betrokken activiteit. De factoren ligging, omvang of bestemming

¹ <https://www.linkedin.com/feed/update/urn:li:activity:7417201281443766272?commentUrn=urn%3A%3Acomment%3A%28activity%3A7417201281443766272%2C7417245852529909760%29&dashCommentUrn=urn%3A%3A%3Acomment%3A%287417245852529909760%2Curn%3A%3Aactivity%3A7417201281443766272%29>

en functie van een gebouw zijn aldus bepalende factoren voor de vraag of een gebouw een parkeerbehoefte genereert en de daarmee samenhangende vraag op welke wijze in die parkeerbehoefte door middel van voldoende parkeergelegenheid in beginsel op eigen terrein moet worden voorzien.

Uit het voorgaande volgt dat met artikel 5.1 is bedoeld dat de zinsnede 'indien de ligging, de omvang of de bestemming van een gebouw of functie daartoe aanleiding geeft' en de norm 'voldoende parkeergelegenheid' in samenhang moeten worden gezien en worden ingevuld aan de hand van de Nota parkeernormen Den Haag, genoemd in artikel 5.1, onder b, van de planregels. De Afdeling is daarom van oordeel dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de bedoelde bepaling evident in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel.

Het betoog van het college slaagt ook in zoverre.

Uitspraak op het hoger beroep van het college van burgemeester en wethouders van Den Haag, appellant, tegen de uitspraak van de Rechtbank Den Haag van 18 januari 2024 in zaak nr. 22/2566 in het geding tussen, voor zover van belang:

Wederpartij, in Den Haag,

en

Het college.

Procesverloop

Bij besluit van 20 juli 2021 heeft het college geweigerd aan wederpartij een omgevingsvergunning te verlenen voor het veranderen van de indeling van een woning aan de locatie te Den Haag (hierna: het perceel).

Bij besluit van 3 maart 2022 heeft het college het door wederpartij daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 18 januari 2024 heeft de rechtbank het door wederpartij daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit van 3 maart 2022 vernietigd en bepaald dat het college een nieuw besluit op bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

Tegen deze uitspraak heeft het college hoger beroep ingesteld.

Wederpartij heeft een nader stuk ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 februari 2025, waar het college, vertegenwoordigd door mr. S.J.C. Hocks, bijgestaan door mr. D.S.P. Roelands-Fransen, advocaat in Den Haag, en wederpartij, vertegenwoordigd door mr. N.J.M. Beelaerts van Blokland, advocaat in Den Haag, vergezeld van persoon, zijn verschenen.

Overwegingen

Overgangsrecht inwerkingtreding Omgevingswet

1. Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet en de Invoeringswet Omgevingswet in werking getreden. Als een aanvraag om een omgevingsvergunning is ingediend vóór het tijdstip van inwerkingtreding van de Omgevingswet, dan blijft op grond van artikel 4.3, aanhef en onder a, van de Invoeringswet Omgevingswet het recht zoals dat gold onmiddellijk vóór dat tijdstip van toepassing tot het besluit op die aanvraag onherroepelijk wordt, met uitzondering van artikel 3.9, derde lid, eerste zin, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo).

De aanvraag om een omgevingsvergunning is ingediend op 9 april 2021. Dat betekent dat in dit geval de Wabo, zoals die gold vóór 1 januari 2024, van toepassing blijft.

Inleiding

2. Wederpartij heeft een omgevingsvergunning aangevraagd voor het veranderen van de indeling van de woning op het perceel. Hij wil op het pand twee extra bouwlagen maken voor vier studentenwoningen. Het college heeft geweigerd de omgevingsvergunning te verlenen. Volgens het college voldoet de aanvraag niet aan de parkeernormen als opgenomen in artikel 5.1 van de regels van het bestemmingsplan "Parapluherziening (fiets)-parkeren" (hierna het bestemmingsplan) en de Nota Parkeernormen Den Haag uit 2011 en is het bouwplan in strijd met het Bouwbesluit 2012. De weigering is in bezwaar in stand gebleven.

3. De rechtbank heeft onder meer overwogen dat artikel 5.1 van de planregels in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel en onverbindend moet worden geacht. Het college heeft daarom de aanvraag niet kunnen toetsen aan deze planregel, zodat het niet in overeenstemming met deze planregel voorzien in voldoende parkeergelegenheid geen weigeringsgrond kan zijn. Het college is het niet eens met deze uitspraak en heeft hoger beroep ingesteld.

Relevante regelgeving

4. Artikel 5.1 van de regels van het bestemmingsplan luidt:

"a. Indien de ligging, de omvang of de bestemming van een gebouw of functie daartoe aanleiding geeft, mag een gebouw of functie alleen worden bebouwd of gebruikt onder de voorwaarde dat wordt voorzien in voldoende parkeergelegenheid ten behoeve van het parkeren van voertuigen en (brom)fietsen, met dien verstande dat voldoende ruimte moet zijn aangebracht in, op of onder de bebouwing, dan wel op of onder het onbebouwde terrein dat bij de bebouwing of functie behoort;

b. of sprake is van voldoende (fiets)parkeer-gelegenheid, zoals genoemd onder a wordt bepaald op basis van de (fiets)parkeernormen, (fiets)parkeereisen en berekeningsmethode, zoals opgenomen in:

1. voor motorvoertuigen: de Nota parkeernormen Den Haag, met dien verstande dat indien voornoemde nota gedurende de planperiode wordt gewijzigd, rekening wordt gehouden met die wijziging;

2. voor fietsen: de beleidsregel Fietsparkeernormen Den Haag 2016, met dien verstande dat indien voornoemde nota gedurende de planperiode wordt gewijzigd, rekening wordt gehouden met die wijziging;

c. burgemeester en wethouders passen de Nota parkeernormen Den Haag en beleidsregel Fietsparkeernormen Den Haag 2016 toe zoals deze geldt op het moment van indiening van de aanvraag om omgevingsvergunning."

Beoordeling van het hoger beroep

5. Het college betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat artikel 5.1 van de planregels in strijd is met het rechtzekerheidsbeginsel en daarom onverbindend moet worden geacht. Het college voert in dit verband ten eerste aan dat de rechtbank een onjuiste uitleg heeft gegeven aan de uitspraken van de Afdeling van 8 april 2020, ECLI:NL:RVS:2020:1029, en van 15 december 2021, ECLI:NL:RVS:2021:2822 en haar oordeel niet op die uitspraken heeft kunnen baseren. Het college voert verder aan dat de planregel niet evident in strijd is met de rechtzekerheid. De zinsnede 'indien de ligging, de omvang of de bestemming van een gebouw of functie daartoe aanleiding geeft' en de norm 'voldoende parkeergelegenheid' moeten in samenhang worden gezien om de parkeereis van een concreet bouwplan te bepalen. In de in onderdeel b van artikel 5.1 genoemde beleidsregel wordt aan beide begrippen invulling gegeven.

5.1. De mogelijkheid om de gelding van de toepasselijke bestemmingsplanregeling aan de orde te stellen in een procedure die is gericht tegen een besluit over de verlening van een omgevingsvergunning, strekt niet zover dat deze regeling aan dezelfde toetsingsmaatstaf wordt onderworpen als de toetsingsmaatstaf die wordt gehanteerd in het kader van de beoordeling van beroepen tegen een vastgesteld bestemmingsplan. Als in een procedure over vergunningverlening wordt aangevoerd dat de bestemmingsregeling in strijd is met een hogere regeling, dan moet de bestemmingsregeling alleen onverbindend worden geacht of buiten toepassing worden gelaten als de bestemmingsregeling evident in strijd is met de hogere regeling. Om evident te zijn, is onder meer vereist dat de hogere regelge-

ving zo concreet is dat deze zich voor toetsing daaraan bij wijze van exceptie leent.

5.2. De rechtbank heeft geoordeeld dat het college net zoals aan de orde was in de uitspraken van de Afdeling van 8 april 2020 en 15 december 2021 niet heeft verduidelijkt wat met de zinsnede "indien de ligging, de omvang of de bestemming van een gebouw of functie daartoe aanleiding geeft", zoals opgenomen in artikel 5.1 van de planregels wordt bedoeld. Uit die zinsnede kan volgens de rechtbank worden afgeleid dat niet in alle gevallen aan de Nota parkeernormen Den Haag wordt getoetst, maar alleen wanneer de ligging, de omvang of de bestemming van een gebouw of functie daartoe aanleiding geeft. Wanneer dat het geval is, is niet duidelijk. Dit betekent volgens de rechtbank dat artikel 5.1 van de planregels in strijd is met het rechtzekerheidsbeginsel en daarom onverbindend moet worden geacht.

5.3. Het college heeft eerder de voorzieningenrechter van de Afdeling verzocht een voorlopige voorziening te treffen. De voorzieningenrechter heeft bij uitspraak van 4 juni 2024,

ECLI:NL:RVS:2024:2284, op dat verzoek beslist. In zijn uitspraak heeft de voorzieningenrechter met een voorlopig oordeel het oordeel van de rechtbank over de verbindendheid van artikel 5.1 van de planregels beoordeeld.

5.4. In de uitspraak van de voorzieningenrechter, onder 6.3 tot en met 6.6, heeft de voorzieningenrechter overwogen dat in de uitspraken van 8 april 2020 en 15 december 2021 andere toetsingsmaatstaven aan de orde waren dan de toetsingsmaatstaf, die geldt in deze procedure, waarbij het erom gaat of de betrokken planregel in evidente strijd is met een hogere regeling, wil deze onverbindend kunnen worden geacht of buiten toepassing kunnen worden gelaten. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft de rechtbank dat niet onderkend, omdat de aan de uitspraak ten grondslag liggende overwegingen niet getuigen van een toetsing aan het evidentie criterium.

De Afdeling sluit zich aan bij dit oordeel van de voorzieningenrechter. Het betoog van het college slaagt daarom in zoverre.

5.5. De Afdeling zal hierna alsnog aan het evidentie criterium toetsen.

5.6. Het college heeft uitgelegd dat de zinsnede 'Indien de ligging, de omvang of de bestemming van een gebouw of functie daartoe aanleiding geeft' en het begrip 'voldoende parkeergelegenheid' niet twee aparte vereisten zijn, maar in elkaars verlengde liggen en samen moeten worden gelezen bij de bepaling van de parkeereis. In de planregel zijn met voormelde zinsnede kaders gegeven die worden uitgewerkt in de Nota parkeernormen Den Haag. In die nota wordt voor het bepalen van de parkeereis gekeken naar de ligging, de omvang of de bestemming van een gebouw of functie. Deze kaders sa-

men bepalen uiteindelijk hoe moet worden bepaald of wordt voorzien in voldoende parkeergelegenheid, aldus het college.

Onder 6.7 van de uitspraak van de voorzieningenrechter staat dat aan de hand van de Nota parkeernormen Den Haag wordt bepaald hoeveel parkeerplaatsen voorhanden moeten zijn. Daarvoor zijn de factoren ligging, omvang en bestemming of functie van het betrokken gebouw blijkens die nota bepalend. Zo wordt in de in die nota opgenomen parkeernormering onder meer gedifferentieerd naar de bestemmingen (functies) als wonen – waarbij weer verder wordt gedifferentieerd naar het type woning: appartementen, eengezinswoningen, zorgwoningen en studentwoningen – kantoren, horeca, cultuur en sportvoorzieningen. Daarnaast wordt in die parkeernormering gedifferentieerd naar de ligging van de betrokken activiteit, te weten in centrummilieus, vooroorlogse stadwijken en naoorlogse buitenwijken. Ook wordt gedifferentieerd naar de omvang van de betrokken activiteit. De factoren ligging, omvang of bestemming en functie van een gebouw zijn aldus bepalende factoren voor de vraag of een gebouw een parkeerbehoefte genereert en de daarmee samenhangende vraag op welke wijze in die parkeerbehoefte door middel van voldoende parkeergelegenheid in beginsel op eigen terrein moet worden voorzien.

5.7. Uit het voorgaande volgt dat met artikel 5.1 is bedoeld dat de zinsnede 'indien de ligging, de omvang of de bestemming van een gebouw of functie daartoe aanleiding geeft' en de norm 'voldoende parkeergelegenheid' in samenhang moeten worden gezien en worden ingevuld aan de hand van de Nota parkeernormen Den Haag, genoemd in artikel 5.1, onder b, van de planregels. De Afdeling is daarom van oordeel dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de bedoelde bepaling evident in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel.

Het betoeg van het college slaagt ook in zoverre.

Conclusie

6. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van wederpartij tegen het besluit van 3 maart 2022 ongegrond verklaren. De Afdeling wijst er in dit verband op dat de rechtbank geen aanleiding heeft gezien het college niet te volgen in zijn standpunt dat wederpartij niet voldoende aanmerkelijk heeft gemaakt dat het bouwen van het bouwwerk waarop de aanvraag betrekking heeft, voldoet aan het Bouwbesluit 2012 voor wat betreft de constructieve veiligheid. Wederpartij is tegen dit oordeel van de rechtbank niet opgekomen. Omdat zich één van de weigeringsgronden voordoet als bedoeld in artikel 2.10, eerste lid, van de Wabo, moest het college de omgevingsvergunning weigeren.

7. Het college hoeft geen proceskosten te vergoeden.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de Rechtbank Den Haag van 18 januari 2024 in zaak nr. 22/2566;
- III. verklaart het beroep van wederpartij tegen het besluit van 3 maart 2022 van het college van burgemeester en wethouders van Den Haag ongegrond.

Noot

1. De ingewikkelde materie van exceptieve toetsing van een bestemmings-/omgevingsplanregel in een procedure over een omgevingsvergunning: daarover gaat de hier geannoteerde uitspraak. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) oordeelt in deze uitspraak – in lijn met de voorzieningenrechter (ABRvS (vzr.) 4 juni 2024, ECLI:NL:RVS:2024:2284) – dat de rechtbank (Rb. Den Haag 18 januari 2024, ECLI:NL:RBDHA:2024:465) een onjuiste toetsingsmaatstaf heeft gehanteerd. Waar ging het precies mis? Ik zet het hierna puntsgewijs uiteen; eerst vat ik onder 2 de uitspraak van de rechtbank samen, daarna onder 3 de uitspraak van de Afdeling. Ik sluit onder 4 af met een vergelijking van de twee, met daarbij een kort overzicht van recente rechtspraak over de exceptieve toetsing van een bestemmingsplanregel in een procedure over een omgevingsvergunning.

2. In een prettig leesbare uitspraak, oordeelt de rechtbank Den Haag dat artikel 5.1 van de planregels van het bestemmingsplan "Parapluserziening (fiets)parkeren" onverbindend is. Volgens de rechtbank is de planregel in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Daartoe overweegt de rechtbank dat de zinsnede "Indien de ligging, de omvang of de bestemming van een gebouw of functie daartoe aanleiding geeft" in artikel 5.1 van de planregels onduidelijk is. De rechtbank verwijst naar ABRvS 8 april 2020, ECLI:NL:RVS:2020:1029 en ABRvS 15 december 2021, ECLI:NL:RVS:2021:2822 waarin de Afdeling volgens de rechtbank ook oordeelde dat deze zinsnede onduidelijk is. Dit oordeel van de rechtbank betekent voor de voorliggende zaak, over een omgevingsvergunning voor het veranderen van de indeling met twee extra bouwlagen ten behoeve van de huisvesting van studenten, dat de aanvraag niet kon worden getoetst aan artikel 5.1 van de planregels. De rechtbank concludeert dat het niet in overeenstemming met deze planregel voorzien in voldoende parkeergelegenheid derhalve geen wei-

geringsgrond kon zijn. Het beroep is gegrond en het besluit op bezwaar wordt door de rechtbank vernietigd.

3. De Afdeling zet eerst duidelijk uiteen wat het toetsingskader is in gevallen als deze; in mijn woorden: het evidentie criterium als drempel voor de toetsing. In de woorden van de Afdeling:

“De mogelijkheid om de gelding van de toepasselijke bestemmingsplanregeling aan de orde te stellen in een procedure die is gericht tegen een besluit over de verlening van een omgevingsvergunning, strekt niet zover dat deze regeling aan dezelfde toetsingsmaatstaf wordt onderworpen als de toetsingsmaatstaf die wordt gehanteerd in het kader van de beoordeling van beroepen tegen een vastgesteld bestemmingsplan. Als in een procedure over vergunningverlening wordt aangevoerd dat de bestemmingsregeling in strijd is met een hogere regeling, dan moet de bestemmingsregeling alleen onverbindend worden geacht of buiten toepassing worden gelaten als de bestemmingsregeling evident in strijd is met de hogere regeling. Om evident te zijn, is ondermeer vereist dat de hogere regelgeving zo concreet is dat deze zich voor toetsing daaraan bij wijze van exceptie leent.”

In de eerste uitspraak waarnaar de rechtbank verwijst, dat is die van 8 april 2020, is het bestemmingsplan niet exceptief, maar ‘rechtstreeks’ getoetst (vergelijk Cbb 26 maart 2024, ECLI:NL:CBB:2024:190, AB 2024/164, m.nt. Van Zanten, voor een uitleg van de terminologie bij exceptieve toetsing), terwijl in de tweede uitspraak van 15 december 2021 geen bestemmingsplan exceptief werd getoetst, maar een (niet-appellabele) beheersverordening. De verwijzingen zijn dus in zoverre onterecht; het ging niet om de exceptieve toetsing van een bestemmingsplan. De Afdeling oordeelt vervolgens dat de zinsnede in artikel 5.1 “Indien de ligging, de omvang of de bestemming van een gebouw of functie daartoe aanleiding geeft” en de norm “voldoende parkeergelegenheid” in samenhang moeten worden gezien en moet worden ingevuld aan de hand van de Nota parkeernormen Den Haag, genoemd in artikel 5.1, onder b, van de planregels. Daarvan uitgaande acht de Afdeling artikel 5.1 niet evident in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

4. Zou het oordeel van de Afdeling anders hebben geluid als de toetsingsmaatstaf niet die van het evidentie criterium was geweest? De rechtbank Den Haag wijst er terecht op dat in de uitspraken van 8 april 2020 en 15 december 2021 de Afdeling oordeelt dat respectievelijk de zinsnede “Indien de ligging, de omvang of de bestemming van een gebouw daartoe aanleiding geeft” en “indien de omvang of de bestemming van een gebouw en/of het terrein daartoe aanleiding geeft” in strijd zijn met

het rechtszekerheidsbeginsel. In dit geval oordeelt de Afdeling anders, waarbij opvalt dat het artikel volgens de Afdeling in onderlinge samenhang moet worden gelezen met de Nota parkeernormen Den Haag (een zogenoemde ‘dynamische verwijzing’, vergelijk ABRvS 8 maart 2017, ECLI:NL:RVS:2017:607, AB 2017/133, m.nt. Nijmeijer, r.o. 3.5; ABRvS 14 augustus 2019, ECLI:NL:RVS:2019:2772, AA20190880, m.nt. Nijmeijer en ABRvS 24 november 2021, ECLI:NL:RVS:2021:2649 en daarover kritisch: A.G.A. Nijmeijer, ‘Beleidsregels horen in een omgevingsplan niet thuis’, in: P. Huisman, R. Neerhof & F. van Ommeren (red.), *Verwant met verband: Ruimte, Recht en Wetenschap: Vriendenbundel voor prof. mr. J. Struiksma*, Den Haag: Stichting Instituut voor Bouwrecht 2019, p. 457–470). De planregels zijn dus ietwat anders dan dat voorlag in de andere twee uitspraken, maar het lijkt toch vooral een kwestie van: hoe *indringend* toetst de Afdeling. Oftewel, hoe hoog is nu precies de evidentie-drempel?

5. Als we kijken naar recente rechtspraak is het beeld dat de Afdeling weinig woorden wijdt aan beroepen op evidente strijdigheid van een bestemmingsplanregel met het rechtszekerheidsbeginsel (onder andere ABRvS 30 juli 2025, ECLI:NL:RVS:2025:3583; ABRvS 30 juli 2025, ECLI:NL:RVS:2025:3568 en ABRvS 9 juli 2025, ECLI:NL:RVS:2025:3116, AB 2025/327, m.nt. Groot). Dit is niet per se een opvallende conclusie, aangezien uit eerdere rechtspraak over het evidentie criterium is op te maken dat een planregel alleen evident in strijd is met hoger recht als de bestuursrechter zonder nader onderzoek kan vaststellen dat zich strijd met de rechtsnorm voordoet (onder andere ABRvS 20 december 2023, ECLI:NL:RVS:2023:4758). Dit is bijvoorbeeld het geval als iedere onderbouwing ontbreekt (onder andere ABRvS 2 augustus 2023, ECLI:NL:RVS:2023:2949 en ABRvS 24 mei 2023, ECLI:NL:RVS:2023:2019). De ratio is dat als in een procedure over een omgevingsvergunning een planregel wél ten volle aan de orde zou kunnen komen, dit de bestemmingsplanprocedure ondermijnt en spanning oplevert met de rechtszekerheid (zie hierover uitgebreid Concl. A-G Nijmeijer 5 april 2023, ECLI:NL:RVS:2023:1367, met name r.o. 8.3 e.v.). Bovendien, zo is de gedachte van de Afdeling, kan om herziening van het bestemmingsplan worden verzocht. Hoe juist deze gedachte is, is echter de vraag. Immers, in de omgevingsvergunningprocedure staat het dan geldende bestemmingsplan onherroepelijk vast. Dat plan kan weliswaar worden herzien op verzoek, maar dit heeft geen effect voor een eventuele (al lopende) vergunningprocedure. De aanvraag moet aan dat plan worden getoetst. Daarmee is het mogelijke gunstige resultaat van een toekomstige planherziening, als dat al lukt (vergelijk ABRvS 3 december 2025, ECLI:NL:RVS:2025:5859; ABRvS 23 juli 2025, ECLI:NL:RVS:2025:3416; ABRvS

25 juni 2025, ECLI:NL:RVS:2025:2861; ABRvS 1 mei 2024, ECLI:NL:RVS:2024:1831 en ABRvS 27 maart 2024, ECLI:NL:RVS:2024:1173; alle afwijzingen van een verzoek om herziening van het bestemmingsplan en ook daarvoor lijkt de drempel hoog te liggen), dus niet vergelijkbaar met het buiten toepassing laten van een planregel bij wijze van exceptieve toets; alleen die toets genereert namelijk resultaat voor de lopende vergunningprocedure. Desondanks klinkt deze ratio nog steeds door in recente rechtspraak van de Afdeling en leidt die ratio er dus toe dat de drempel hoog ligt voor de exceptieve toetsing van een planregel in een procedure over een omgevingsvergunning. Is dat wenselijk? Ik deel op dit punt de kritische kanttekeningen van A-G Nijmeijer; korthedshalve verwijs ik naar diens eerdergenoemde conclusie. Tegelijkertijd zie ik dat het de procedures over met name woningbouw verder zou kunnen vertragen als de drempel minder hoog zou worden gelegd. Al was het maar omdat de onduidelijkheid, zoals ook in de hier geannoteerde uitspraak naar voren komt, verder zou doen toenemen. In zoverre zou mijn voorlopige conclusie zijn: nog maar (voorlopig) vasthouden dus, die drempel. Maar, daar tegenin kan worden gebracht dat als een planregel die een weigeringsgrond oplevert buiten toepassing moet blijven, de weigeringsgrond wegvalt en dát zou vergunningverlening juist kunnen versnellen. En zo wordt het toch nog een lastige keuze: vasthouden of slopen, die evidentiedrempel?

T. Groot